



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **J. J.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 5. 2020, č. j. 29 A 2/2019 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hořice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. MUHC-DO/9650/2017/Ri-168, byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku prvostupňového rozhodnutí dopustit tím, že dne 14. 6. 2017 v 12:00 hod. parkoval s vozidlem VW Caddy na chodníku před lékárnou Dr. Max na náměstí Jiřího z Poděbrad v obci Hořice a nadto ve vzdálenosti kratší než 5 m před přechodem pro chodce. Za to mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce napadl rozhodnutí odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. KUKHK-36468/DS/2018/Dr, a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud neshledal důvodnými námitky poukazující na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Důvodem ke zrušení správních rozhodnutí není ani koncepce výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Dokazování provedené správními orgány shledal jako dostatečné. Nedošlo ani k vadám, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce porušil § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona (stání v zóně 5 metrů před přechodem), a § 53 odst. 2 silničního zákona (užití chodníku jiným než dovoleným způsobem). K tomu poukázal zejména na fotodokumentaci založenou ve správním spisu, výpověď zasahující strážnice Městské policie Hořice H. H. (dále též „policistka“) a fotografický výstup z kamerového systému. Tyto podklady považoval krajský soud za dostačující; správní orgány proto nepochybily, pokud neobstarávaly další podklady. Soud dále uvedl, že tvrzení, jimiž se žalobce nad rámec své argumentace vznesené ve správním řízení snažil otrást vzájemně provázaným a vnitřně nerozporným systémem informací, které jednoznačně vedly k závěru, že se dopustil protiprávního jednání, považuje za účelová a nevěrohodná. Důvodnými neshledal krajský soud ani další žalobní námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto: V prvním okruhu námitek stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal se všemi jeho žalobními námitkami a dovozoval nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším okruhu námitek poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a vady v dokazování. Stěžovatel je názoru, že nebylo jednoznačně prokázáno, že se dopustil předmětných protiprávních jednání. Obsáhle polemizoval s argumentací krajského soudu v bodech 29 a násl. rozsudku. Podle stěžovatele tam uvedené závěry krajského soudu nemají oporu v právní úpravě a judikatuře Nejvyššího správního soudu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel a jeho zástupce uvedli, že nesouhlasí s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu tohoto soudu, resp. se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu na témže webu.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[9] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění

rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

[10] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu (jakož i správní rozhodnutí) optikou výše uvedených judikатурních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je dostatečně odůvodněn a je plně srozumitelný. Krajský soud se zabýval i námitkami mířícími do výrokové části prvostupňového rozhodnutí a shledal, že ani formulace výroku nemá za následek nutnost zrušení správního rozhodnutí, s čímž se ztotožňuje i zdejší soud. Výrok odpovídal § 68 správního řádu, resp. judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46). Nutno dodat, že stěžovatel v odvolání proti výrokové části prvostupňového rozhodnutí nebrojil (odvolání učinil pouze v blanketní formě a nedoplnil ho ani na výzvu správního orgánu I. stupně), z čehož lze dovozovat, že považoval výrok za dostatečný, resp. srozumitelný. Až v řízení o žalobě vznesenou argumentaci považuje i Nejvyšší správní soud podobně jako krajský soud za nevěrohodnou (viz usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvádí, jak by se doplnění výrokové části mohlo pozitivně projevit na jeho právech, resp. na výsledné pokutě. Stěžovateli byla za shora popsána jednání uložena pokuta 1 500 Kč, přičemž za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo možno uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Ačkoliv by si tedy bylo možno představit ještě podrobnější argumentaci k výrokové části správních rozhodnutí, v daném konkrétním případě nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). K takovým vadám však v řízení nedošlo.

[11] Stěžovatel dále poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl

pokračování

porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Podle Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku.

[13] Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá, že se stěžovatel dopustil shora popsaných protiprávních jednání. K tomu soud odkazuje zejména na výpověď zasahující policistky H. H. (strážnice Městské policie Hořice), resp. na obsah jí učiněného oznámení. Uvedená policistka dne 14. 6. 2017 zjistila, že stěžovatel zaparkoval vozidlo VW Caddy na chodníku a ve vzdálenosti kratší než 5 metrů od přechodu pro chodce [což zapovídá § 27 odst. 1 písm. c) a § 53 odst. 2 silničního zákona]. Stání vozidla na uvedených místech pak potvrzují i fotografie založené ve spisu. Na nich je patrné vozidlo VW Caddy parkující na chodníku a v těsné blízkosti přechodu pro chodce. Ostatně stání na chodníku a v blízkosti přechodu potvrzuje i výňatek z kamerového záznamu (ze dne 14. 6. 2017, v čase 12:03:39) založený rovněž ve správním spisu. Stěžovatel přitom v řízení nepředložil žádný podklad, který by byl s to uvedené listiny založené ve správním spisu zpochybnit. Jeho argumentace byla vedena v obecné rovině a zejména jako nepodložená polemika s argumentací krajského soudu a správních orgánů. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tvrzení, že výpověď uvedené policistky byla vágní. Její výpověď je zcela konkrétní a souladná s dalšími podklady ve správním spisu, které ve svém souhrnu jednoznačně potvrzují závěr správních orgánů o porušení právních povinností stěžovatelem. S ohledem na uvedené není Nejvyšší správní soud podobně jako krajský soud názoru, že bylo nutno provádět další dokazování, např. celým kamerovým záznamem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 97/2011 - 52). S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že správním orgánům nelze vyčítat, že v řízení ze své vlastní iniciativy nezkoumaly jednotlivé hypotetické otázky vymykající se běžnému stavu věci.

[14] Důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu není ani argumentace v bodech 29 a násl. Krajský soud se nedopustil žádné vady, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení jeho rozsudku. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že na vadnost dokazování poukazoval ve svém podání ze dne 15. 5. 2018. Toto podání však bylo učiněno v původním řízení (ve kterém žalovaný na základě argumentace stěžovatele zrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 28. 5. 2018 a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž správní orgán I. stupně vydal dne 8. 10. 2018 rozhodnutí, jež přezkoumal žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. KUKHK-36468/DS/2018/Dr). Nejvyšší správní soud přitom nerozumí tomu, z jakého důvodu nepoukazoval stěžovatel na vadnost dokazování v odvolání (proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 8. 10. 2018, jímž byl stěžovatel shledán vinným a byla mu uložena pokuta). Stěžovatel napadl

prvostupňové rozhodnutí ze dne 8. 10. 2018 pouze blanketním odvoláním (nedoplněným ani na výzvu správního orgánu). V tomto odvolání by stěžovatel mohl navrhnout doplnění dokazování, zpochybňovat jednotlivé důkazy. Pokud tak nepostupoval a svou obranu uplatnil až v řízení před správním soudem, jeho obranu to značně znevěrohodňuje (viz usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Poukázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, podle něhož procesní strategie spočívající v podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby lze považovat za zneužití práva; takovým přístupem nelze přenést celé dokazování ze správních orgánů na správní soudy.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Ztotožnil se s nosnými závěry rozsudku krajského soudu a správních orgánů a v podrobnostech na ně odkazuje.

[16] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[17] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů na internetu soud odkazuje na svou judikaturu, ve které se takovými požadavky již opakovaně zabýval a neshledal je opodstatněnými. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32, podle něhož *„způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.“* Obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019 - 34, usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161 atp. Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: *„K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.“* Obdobně lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30 atp.

[18] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

pokračování

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu